

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: D. F.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, odbor odvolání a správních činností nepojistných dávek, oddělení odvolání a správní agendy Ústecký kraj, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2015, č. j. MPSV-UM/20005/15/9S-ÚSK, o příspěvek na bydlení,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2015, č. j. MPSV-UM/20005/15/9S-ÚSK, sp. zn. SZ/2152/2015/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 10. 2015, č. j. 399866/15/DC, sp. zn. 17708-14-DC, kterým jí byla podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), odejmuta dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení, a to ode dne 1. 1. 2015, neboť nárok na dávku zanikl ke dni 31. 12. 2014.

V žalobě žalobkyně uvedla, že je pravdou, že bydlí v bytě, který nebyl zkolaudován, nicméně v roce 2014, kdy pobírala dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení, to nebyl problém. V prvním čtvrtletí roku 2015 podala novou žádost, která jí byla zamítnuta a dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení jí byla odejmuta k datu 1. 1. 2015, a to

i přesto, že se její výdělkové a majetkové poměry včetně počtu společně posuzovaných osob nezměnily. Podstatou sporu je dle názoru žalobkyně rozpor v definování pojmu prostor určený k bydlení ve smyslu novelizace zákona o státní sociální podpoře a občanského zákoníku. Žalobkyně zastává názor, že prostor určený k bydlení nemusí být stavebním úřadem zkolaudovaný jako byt, aby bylo možné jeho obyvatelům přiznat dávky státní sociální podpory, konkrétně příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení. Domnívá se, že podstatné je, aby byl prostor vhodný k trvalému bydlení. Správní orgány při interpretaci pojmu tak postupovaly v rozporu s ústavně zaručeným právem na bydlení a účelem sociální pomoci. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobkyně pobírala příspěvek na bydlení jakožto nájemce bytu. Na základě novely zákona o státní sociální podpoře si správní orgán vyžádal vyjádření stavebního úřadu, zdali nemovitost či příslušný byt svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení, jsou k tomu účelu využívány a jsou zkolaudovány. Z vyjádření stavebního úřadu bylo zjištěno, že v domě, ve kterém žalobkyně bydlí v nájmu, se nachází více bytů, avšak pouze byt, který využívá žalobkyně, byl zkolaudován dne 27. 5. 2015. Pro přiznání příspěvku na bydlení je potřeba, aby byly splněny všechny podmínky uvedené v ust. § 24 zákona o státní sociální podpoře. V daném případě bylo doloženo, že ke kolaudaci předmětného bytu došlo 27. 5. 2015, tj., ke dni kolaudace nebyly splněny podmínky pro přiznání nároku na dávku státní sociální podpory podle ust. § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný se domnívá, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy. S ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby soud podanou žalobu pro nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyně uzavřela s panem A. V., jakožto pronajímatelem dne 27. 12. 2014 smlouvu o nájmu bytu, jejímž předmětem byl byt č. 2, I. kategorie, umístěný ve 3. nadzemním podlaží (dále jen „NP“) domu č. p. „X“, na adrese „X“, přičemž byt se sestává z 1 kuchyně, 3 pokojů, předsíně, koupelny a WC o celkové výměře 58,3 m². Pronajímatel souhlasil, aby si žalobkyně zřídila v předmětném bytu trvalý

pobyt. Tato možnost platila i pro její spolubydlící, kterými byli pan V. T. a pan M. T. Smlouva o nájmu byla uzavřena na dobu určitou, a to od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.

V průběhu správního řízení si správní orgán I. stupně vyžádal od stavebního úřadu Magistrátu města Děčín vyjádření ke stavu a počtu bytových jednotek nacházejících se ve výše uvedené nemovitosti. Sdělením ze dne 17. 6. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že ve zmíněném objektu se nachází pouze jedna bytová jednotka a to v 2. NP. Správní orgán I. stupně vyzval vlastníka, aby poskytl informace o osobách hlášených k trvalému pobytu v jeho nemovitosti. Podáním ze dne 17. 9. 2015 pan V. informoval správní orgán I. stupně, že v 1. NP se nachází nebytový prostor v rekonstrukci, v 2. NP se nachází byt č. 1 a ve 3. NP se nachází byt č. 2, ve kterém bydlí žalobkyně. Dále uvedl, že byt č. 2 byl zkolaudován dne 27. 5. 2015. V návaznosti na zjištěné skutečnosti správní orgán I. stupně opětovně vyzval stavební úřad Magistrátu města Děčín k vyjádření, který mu dne 13. 10. 2015 sdělil, že v 1. NP se nachází bytová jednotka, ve které byly při kontrolní prohlídce zjištěny závady, které jsou v rozporu s ustanovením § 10 odst. 6 a § 11 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. V 2. NP se pak nachází bytová jednotka, na kterou stavební úřad ověřil zjednodušenou dokumentaci bytové jednotky dne 27. 5. 2015.

Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže

a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a

b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Podle ust. § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře se za vlastníka bytu považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu. Za vlastníka bytu se považuje i manžel, který užívá byt na základě práva bydlení odvozeného od vlastnického práva druhého manžela, pokud nárok na příspěvek na bydlení neuplatňuje manžel jako vlastník bytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, mají-li k bytu společné nájemní právo. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba od zániku členství v bytovém družstvu do uplynutí lhůty k vyklizení bytu, doba od smrti nájemce služebního bytu nebo bytu zvláštního určení do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu a doba od trvalého opuštění služebního bytu nebo bytu zvláštního určení jeho nájemcem do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu.

Podle ust. § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.

Podle ust. § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, se bytem rozumí soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen.

Žalobkyně uzavřela nájemní smlouvu s panem A. V. na užívání bytu č. 2 umístěným ve 3. NP domu nacházejícím se na adrese „X“, v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.

Předmětná nemovitost byla žalobkyní užívána jakožto nájemnicí, nicméně pro přiznání příspěvku na bydlení je zapotřebí, aby nemovitost bylo vůbec možné po právní stránce považovat za byt. Pojem byt byl v souvislosti s novelou č. 252/2014 Sb., zákona o státní sociální podpoře, zákona o pomoci v hmotné nouzi a občanského zákona sjednocen a jeho definice byla převzata z vyhlášky o technických požadavcích na stavbu. Za byt je tak považován soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen. K posuzování stavebně technických parametrů je pak příslušný stavební úřad.

Vymezením pojmu bytu mělo nepochybně za cíl jednotně definovat, co je možné považovat za byt a co již nikoli a sjednotit tak právní úpravu nejen v otázce příspěvku na bydlení, ale i v otázkách upravených rozličnými právními předpisy. Je proto důležité si uvědomit, že k prohlášení určitého prostoru za byt pro účely sociálně-právních předpisů bude zapotřebí kumulativně splnit dvě podmínky, a to aby posuzovaný prostor byl schopen samostatně poskytovat funkci důstojného trvalého bydlení, a zároveň bude muset tento prostor splňovat podmínky stanovené stavebním zákonem. V daném případě z listin obsažených ve spise, konkrétně z vyjádření stavebního úřadu města Děčín vyplynulo, že v předmětné budově se nachází pouze 2. NP přičemž v 1. NP se nachází jedna nebytová jednotka a v 2. NP se nachází jedna bytová jednotka, jež byla zkolaudovaná až dne 27. 5. 2015. Ze zde uvedeného je tedy patrné, že byt č. 2 ve 3. NP nacházející se na adrese „X“, na který byla žalobkyní uplatňována žádost o přiznání příspěvku na bydlení, lze považovat za právně neexistující byt, neboť nebyl řádně zkolaudován a stavebnímu úřadu o něm není nic známo. Za takového stavu pak není možné ani předpokládat způsobilost předmětné nemovitosti k trvalému bydlení.

Z výše uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že žalobkyně v předmětném případě nesplnila jednu ze zákonem stanovených podmínek, a to že žadatel o dávku státní sociální podpory, konkrétně příspěvku na bydlení musí být vlastníkem nebo nájemcem bytu, ve kterém je hlášen k trvalému pobytu, přičemž daný byt musí svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňovat požadavky na trvalé bydlení podle stavebního zákona nebo musí být jako byt zkolaudován a tuto podmínku žalobkyně nesplnila.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.